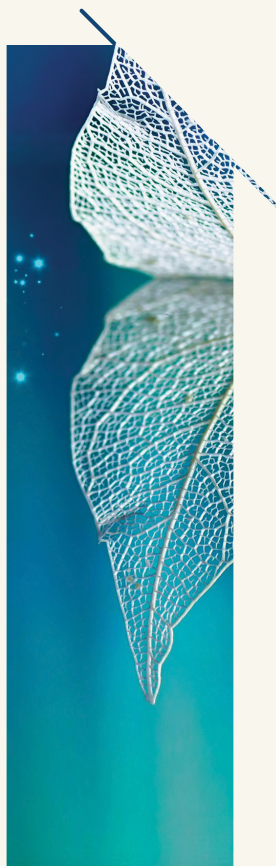

Reflections
השתקפויות

שירים: אריאלה גורדון

”פי מִמֶּךָ הַבַּל וּמִיָּדְךָ נִתְּנוּ לְךָ”

(דברי הימים א, פרק כט)

השתקפויות אריאלה גורדון

צילומים: מ. גורדון

עריכה לשונית וניקוד: שפרה זיידמן

כריכה ועיצוב גרפי: שושי קלינגר

© כל הזכויות שמורות.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע, בכל דרך או בכל אמצעי, כל
חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל
סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה, אסור בהחלט,
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחברת.

m-agordon@okmail.co.il

אריאלה גורדון

הקדמה

” אלייך” – הוא מיזם חינוכי המקדם מענים פנים בית ספריים לתלמידות במצבי נשירה סמויה וגלויה במערכת החינוך בחברה החרדית. במיזם זה נמנית **אריאלה גורדון**, כחברת סגל המנהיגות החינוכית, והיא המחברת של חוברת השירים ”השתקפויות” שבידכם.

מיזם ”אלייך”, המשותף לאשלים-ג’וינט, משרד החינוך-מחוז חרדי וסמינר בית יעקב, מכוון להצמיח עשייה חינוכית המקדמת את הלמידה ואת ההתפתחות של כלל התלמידות במערכת החינוך של הקהילה החרדית.

שיריה של אריאלה גורדון משמשים מטפורה **למיכל** הנוצר בנפשה של דמות משמעותית במרחב בית הספר המבקשת לסייע לתלמידות במצבי סיכון ומצוקה. **המושגים מיכל והכלה** הם מושגים חשובים בהסתכלות פסיכולוגית על חינוך ועל בית הספר.

מושג הכלה, שפותח על ידי ביון, הפך לחלק מהשפה המדוברת, אבל רבים אינם מכירים במורכבות פעולת הכלה ובעולם הרעיוני הכלול במושג זה. במקור, מושג הכלה עסק במגע האם עם ילדה.

ביון תיאר כיצד תפקידה הנפשי של האם כרוך בעיבוד ”חומרים” נפשיים שתינוקה לא יכול להחזיק בתוכו.

הכלה, מההיבט הנפשי, היא פעולה פנימית שהמבוגר מבצע בתוכו לשירות הילד שבאחריותו.

ההתפנות לעולמה של הנערה ועיבוד תחושותיה המועברות באופן לא מודע ”מבטן לבטן” (בתהליך המונע על ידי הזדהות השלכתית) אפשרו לאריאלה ליצור תמורה בעולמה הפנימי של הנערה, כמו להפוך תסכול לחשיבה, חרדה לרגש מזוהה, ובדידות לשיתוף.

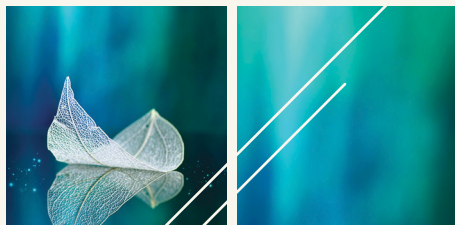
בתהליך הכלה, אריאלה קלטה תכנים רגשיים שהנערה אינה מסוגלת לעכל, והתפתה לעבדם בעבורה. התפנות רגשית זו חיונית להתפתחות ומאפשרת לנערה להפנים את יכולת הכלה של המבוגר שמולה, כך שהיא יכולה כתוצאה מכך להכיל את עצמה.

כאשר הנערה אינה מסוגלת להתמודד עם חרדותיה, כאשר העולם הפנימי לא מצליח לעבור לעולם של חשיבה ועיבוד, הנערה חשה מאוימת באופן בלתי מודע ופועלת להיפטר מהחומרים הבלתי מעוכלים שבתוכה או "להקיאם" החוצה. לעתים קרובות ניתן לראות כיצד תחושות בלתי מעובדות של הנערה, כגון: חוסר אונים, כעס מציף, נחיתות קשה ואובדן בלתי מנוסח עומדות מאחורי התנהגות סיכונית. ההתנהגות הסיכונית, לפי הדגש זה, מעידה על קושי ביכולת הכלה עצמית, ובהיעדר אלטרנטיבה אחרת הוא יוצר ערוץ זמין המאפשר "להיפטר" מתכנים רגשיים מאיימים. "אילוף" או אמצעי אכיפה משמעתיים אינם עוזרים להתמודד עם קשוי הכלה פנימיים. האתגר הניצב לפני המבוגרים המתמודדים והאחראיים לאותה נערה הוא להתפנות רגשית ולהעמיד לשירותה את המרחב הפנימי המכיל של עצמם.

בחוברת השירים שלפניכם נעשה עיבוד העולם הפנימי של הנערה בתוך המרחב הפנימי של הדמות המכילה: אריאלה.

דרך השירה ודרך היצירה אפשרה אריאלה הגדרה מדויקת ומעובדת של התכנים הרגשיים שפרצו מן הנערה קודם לכן ללא שליטה באופן המשפיע בהדרגה על תחושת העצמית הקוהרנטית ותחושת המסוגלות העצמית.

**ד"ר פלורה מור,
ראש תחום חינוך,
מומחה בכיר אשלים-ג'וינט,
ויזמת תוכנית "אליך"**

ת **וכנית "אליך"** בהובלתה ובמנהיגותה של **ד"ר פלורה מור** יצרה תנועה של אנרגיה ייחודית ונדירה.

דבר מה עבר בין המילים, שדר המדבר ונוגע בלבבות. אמת פנימית שנובעת מעבודת הנפש של כל אחת ואחת השותפה לתהליך. כשאדם בודד מצליח לגעת בנפשו, הוא נוגע באלוקות שבו, והחיבור הזה הוא מה שמחבר אותו לזולתו, זהו מגע קדוש.

ברגעים של מפגש עם נערה המתמודדת עם מצב סיכון, מתחיל תהליך עמוק ומורכב בין שתי נפשות. אלו רגעים גדולים ומגדלים, גם אם הם לעיתים כואבים ומאתגרים. השירים שלפניכם הם מטפורה לריקוד המשותף עם הנפש שמולי.

הם מכילים את ההכרעה, ההסכמה להיות המיכל שמחזיק, מעבד ומרפא. בכל סוג של אומנות יש את המאפיינים שבהם נרקמת היצירה. גם לנפש יש את ה"תווים" שלה, את צעדי הריקוד הייחודיים לה. הריפוי, ללא ספק, מתחיל במגע.

מגע של השאלת נפשי לזולתי, נתינת מקום בתוכי לחומרים הקשים והכואבים, שיוכלו לחלחל לתוך נפשי.

או אז, נוצרת התנועה בתוכי, עיבוד החומרים הפנימי בדמיון, במשחק ובחלום. התהליך התחיל בהתכתבות עם עצמי, בצלילה לתוך הכאב ותרגומו למילים, לצבעים ולגוונים מדויקים.

הכתיבה עזרה ליילד מתוך נפשי את מצוקת הזולת, את החוויה הרגשית המלאה והעשירה לטוב ולמוטב.

נולד בתוכי מקום חדש, "מקום בטוח" שמחזיק את החוויה בעבורי ובעבור הנערה שמולי. נוצר חיבור – שנלחם בבהלה, בניכור, בחרדה.

"המקום הבטוח" הוא האפשרות להישענות חדשה – לה, וגם לי. ברגעי החיבור נלמדה התקשרות בטוחה לנפש. נפש שיכולה להבין ולהכיל. רגש הומר לגשר, שהעביר אותי ואת הנערה ממיצר למרחב, מכאב לתובנה, מחוויה ליצירה, מלבד לביחד.

לא הסיפור הוא שמסופר אלא הטיוול הפנימי. המגע שנוגע בנפש פנימה ומנסה לדייק, להכיל את החוויה בלי להירתע ומבלי לטשטש. ועצם המגע, כולנו יודעים, הוא הנחמה הגדולה.

אריאלה גורדון

פריזמה: קרן האור הלבנה עוברת דרכה, מתנפצת ומתפזרת למגוון צבעי הקשת. השירים מטיילים בין הגוונים, נוגעים בצבעים, צובעים את הכאבים, נושמים את החיים.

מלכות	22	בוחרת	10
מרירות	23	נתוק	12
מבט עור	25	אפרוריות	13
לראות את העורון	26	מלחמה	14
ושוב העורון	27	השרדות	15
נראות	28	התרסקות	16
ידידות עם הבדידות	29	זעם	17
התפכחות	30	שבועים ושבועה מנעולים	18
מציאות	32	שתיקה שותקת	19
להגיד	34	אכזבה	20
צבעוניות	35	לחלם	21

קֶשֶׁר	36	עֲמֻלָּנוֹת	50
חֲבֵרוֹת	37	הַתְּמַלְאוֹת	51
הַקְּשָׁבָה	38	נְשִׁיכוֹת	52
גְּבוּלוֹת	39	שׁוֹמְחָה	53
מִפְגָּשׁ	40	הַתְּחִבָּרוֹת	54
גְּעֻיָּע-1	41	פְּרֻדָּה	55
גְּעֻיָּע-2	42	הַפְּרֻדוֹת	56
גְּעֻיָּע-3	43	הַתְּרַגְּשׁוֹת	57
דִּבְקוֹת	44	תְּפִלָּה	58
תְּשׁוּבָה מְאֵהָבָה	46	אֲשֶׁר	59
מְלֵאוֹת	48	שְׁלוֹהַ	60
חֲמִימוֹת	49		

בְּאֶזְמֵל מְקַדָּשׁ מִפְסֻלַת אֶת בְּחִירוֹתַי
בוֹרְרַת, מְבַרְרַת מוֹץ מְאִנִּיצִי.
מוֹבְלַת לְצִמַּת שׁוֹב, כַּעַד בְּעֲצָמוֹתַי
לְבַחַר לְהַחֲלִיט, יַעֲדֵי חַיִּי.

אִיזוֹ שְׁטוּת, אִיזוֹ אֲשֻׁלְיָה
כָּל תְּחוּשַׁת הַחֹפֶשׁ הַמְדַמָּה
”אֲנִי בּוֹחֶרֶת” – בְּדִיחָה מְשֻׁנָּה.

תְּחוּשַׁת הַבְּחִירָה קִיַּמַת –
רַק כָּל עוֹד אֲנִי עוֹרֶת
בְּרַגְעֵי שְׁרוּאָה אֶת הָאֵמֶת הָעִירָמָה,
זְקוּקָה רַק לְמִינִימוּם יְשׁוּרוֹת וְהַכְנָעָה,
לְהַכִּיר בְּמִצִּיאוֹת הַנְּכֹנָה – לְהוֹדוֹת בְּאֵמֶת הַיְחִידָה
לְוַתֵּר עַל הַבְּחִירָה –
וּלְהִיּוֹת מְכַרְחָה.

לְהִיּוֹת מְכַרְחָה – לְשְׁלִיחוֹת, לְבְּחִירָה
לְרַקוּד הַמְשֻׁטָּף עִם הַנְּפֶשׁ שְׁבוּכָה
הַשְּׁלִיחוֹת כְּלַפֵּי הַיָּלֵד, הַתְּלִמִּיד שְׁמֻמּוּלִי,
מְרַפֵּאת בּוֹ זְמַנִּית אֶת הַיָּלֵד שְׁבֹתוֹכִי.

נוֹצֵר מְרַחֵב חֶדֶשׁ שֶׁל הַתְּפֻתָחוֹת, שֶׁל גְּדִילָה
הַדְּדִיּוֹת שֶׁל נֶפֶשׁ תְּאוּמָה,
פְּצָעִים נִרְפָּאִים, חֲלָלִים מִתְמַלְאִים
אוּלַּי זֶה מְשֻׁמְעוֹתָם שֶׁל רַחֲמִים.

כשהספור נפרש בפניי
הטלטלה עברה אליי
וכדי שהטלטלה תהא מועילה
היא עברה הכלה והתמרה
משהו חדש בי נבט – ויצר יצירה

”

הכל זורם, עשיר, מאיר, מחבר,
חי, תמים מלא תקנה.
ילדותי, שמח, מנסה ומתנסה
מאמין, פתוח, נוגע.

התקלות חזיתית – אמאל'ה, פוחדת,
היא אלימה, לא מובנת, בואבת.
משהו בלב קופא לעד,
נגמר, נסגר, נסדק, נשדד.

”לכי מכאן” – דחיה משפילה,
”אל תספרי לאף אחד” – סיד נוכא,
”תשגיחי עליו” – אחריות ממיטה.

מתקבעים דפוסים חדשים, זרים ומנכרים
נסללים מסעות ושבילים מכאיבים,
ואני לבד – לפחות עם עצמי,
אבל על הפנים.

אַפְרוּרִיּוֹת

מכּאן – הפּחד כְּבֵר נִתַק
לְשֵׁם – הַסּוּד הַנוֹרָא מוֹנֵעַ לְהִתְחַבֵּר
לְמִי אֲנִי שׂוֹכֵת ?!

חֲבוּק מִקְפִּיא שֶׁל בְּדִידוּת
צוֹרֵב אוֹתִי מִבְּפָנַיִם.
חִיוֹךְ מְדַבֵּק הַיֵּטֵב
דוֹאֵג שֶׁהָאִימָה לֹא תִשְׁתַּלֵּט עַל הַפָּנִים.

הַיִּפִּי הַדוֹרֵם וְהַמְאִיר,
קָיִם – אֵךְ מְשֻׁנָּה כּוּוֹן.
עַלִּי הַכּוֹתֶרֶת הַמְדַהִימִים, הַרְגִּישִׁים
מִתְכַּנְּסִים, נִסְגָּרִים, מִתְיַבְּשִׁים.

הַצְּבָעִים הַיִּפִּים שְׁלִי דוֹהִים אֵט אֵט
אֲנִי מְאַבְּדָת אוֹתָם – הֵם נוֹשְׂרִים אֶחָד אֶחָד.
מְנַסָּה לְגַעַת – מוֹשִׁיטָה יָד
פּוֹגֶשֶׁת רַק שְׁחֹר עָצוּב, וְקָר לְבַד
אֲנִי לְבַד – בְּלִי עֲצָמִי,
הַפָּנִים נִשְׁמָד.

מִלְחָמָה – כְּמָצָב קִיּוּמִי תָּמִידִי וְקִבּוּעַ
אֵין מְצִיאוֹת אַחֲרֶת –
מְדִינֵיּוֹת טְרוֹר שׁוֹרֶרֶת.

צְנָזוֹר אַרְסִי, מְרָשֶׁע וְאַכְזָרִי
שְׁמֶסֶפֶר לִי אֶת הַסְּפּוֹר הַמְּכַאֵיב בְּיוֹתֵר
וְתוֹקֵעַ לִי מְחָטִים בְּלֵב.
שְׂיוֹרָה טִילִים לְאֶזְרוֹר הַנְּבוֹת
כֵּלָם בְּיַחַד – וְכָל אֶחָד לְחֹדֶד.

כֵּלֵי מְדַמָּמֶת – מְמַשְׁמַעַת לְצוֹ פְּנִימִי:
”אָסוֹר לְהִבְרִיא!”
עַד שְׁמִתְבַּרְקֶמֶת קִלְפָּה בְּרִיאָה,
מִיָּד נִתְלַשְׁת – וְהַסְּאָגָה מִמְּשִׁיכָה.

מִלְחָמַת עוֹלָם – נִלְחַמְתָּ עַל חַיִּי.
מִיַּחְלַת לְכַנִּיעָה – מְנִיפָה דָּגָל לָבוֹן,
בְּסוּף מְשִׁתְמָשֶׁת בּוֹ, כְּתַחבֶּשֶׁת לְפָצְעִי.

מִי רוֹאֶה?

מִי שׁוֹמֵעַ?

עַד מָתִי?

השָׁרְדוֹת

סוֹנֵר תְּמִידִי שֶׁל שְׁלוֹשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים מַעֲלוֹת
בוֹדֵק, קוֹלֵט, בּוֹלֵשׁ
מָה הַמַּצָּב? מָה קוֹרָה מְסַבֵּיב?
”צו 8” תְּמִידִי – דְּרִיכוֹת בְּנֵהֵל תִּקְיִן.

אָבָא – נְתַתָּ לָנוּ חֲמֻשָּׁה חוֹשִׁים, חֲלוֹנוֹת לְעוֹלָם
וְעוֹד מִתְּנָה – חֲלוֹן אֶחָד פְּנִימִי, לְתוֹכִי
מְשׁוֹשׁ דּוֹפֵק רִגְשֵׁי שֶׁל בְּפֹשִׁי
וְגַם הוּא נִחְמָס –
הַשָּׁרְדוֹת!

הַחֲלוֹן הַפְּנִימִי נֶאֱטָם בְּעֶרְמַת שְׁקִי חוֹל.
שְׁמִיכַת צֶמֶר דּוֹקְרֵנִית דּוֹאֶגֶת לְהַאֲפֵלָה.
מְטוֹסִי אוֹיֵב מְשִׁיטִים בְּמֶרְחֵב –
צָרִיךְ לְהִזְהֵר!
הָאוֹר הַפְּנִימִי חַיֵּב לְהִיּוֹת מְסֻתָּר –
סִבְנָה!

הַדְּמַעוֹת בּוֹכוֹת אוֹתִי מִבְּפָנַי
מִחֲלַחֲלוֹת בְּסֻדְקַי
מִחֲפָשׂוֹת נְתִיבִים
עַד לְשִׁכְבַּת הַסֵּלַע הַיְבֵּשָׁה, בְּדַמְמָה
נִסְפָּגוֹת, נְקוּוֹת, רוֹתְחוֹת
מִשְׁאִירוֹת מְשַׁקֵּעַ שֶׁל תְּדַהְמָה.

הַתְּעַלְמוֹת – אֱלֵמוֹת – אֱלִימוֹת
דְּפוּס מְסֻדָּר, רִקוּד שְׁלֵא נִגְמָר
הַקָּצֵב נִשְׁמָר
מֵר, מֵר שְׁלֵא נִאָּמָר.

פִּיזָה גְלוּיָה שֶׁל פְּלֻדָה יְצוּקָה,
וּמִנְגֵד –
בְּרוֹמְטֵר פְּנִימִי, חֲמָאָה נְמִסָּה, עִיר הַרוּסָה.
כָּלֵם נִשְׁעָנִים, מוֹחָאִים כְּפִים, מְרִיעִים,
אֲנִי, נִשְׁבָּרֵת כָּל שְׁעֵתִים לְרִסְיָסִים.
הַחַיִּים הַיְפִים.

זַעַם

זַעַם אֵין סוֹפֵי מִימּוֹת הַבְּרִיאָה,
מִמְלֵא וּמְצִיף נַפְשִׁי,
שָׁחַר, סְמִיךְ, מְקַצֵּיף
סוֹעֵר וּמְבַעִיר לְבִי.

הַזַּעַם בְּשֵׁטְפוֹנוּ
מִכְלָה וּמְבַעֵר סְלַעֵי כְּאֲבִי
מִסִּיר וּמְפּוֹצֵץ
כָּל מַחְסוּמֵי עֲבֹבוֹתַי.

רָץ אָדָם וּבוֹעֵר
שׁוֹעֵט וּבוֹעֵט.
שׁוֹר מוֹל מְטַפַּחַת אֲדָמָה
מְנַגַּח אֲשֵׁלִיָּה.

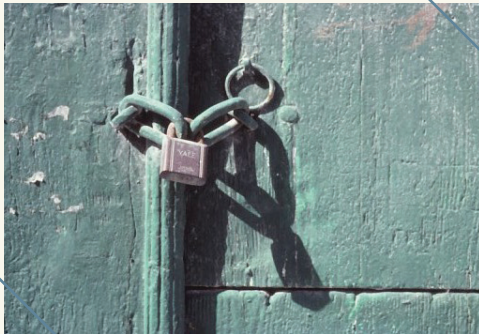
לְבָה אֲדָמָה נְהַפְכֵת לְבִזְלֵת חֲזָקָה וְשַׁחֲרָה
זָהוּ, הַבֵּל נִרְגָּע,
כַּמָּה אֶתָּ יָפָה.

שְׁבָעִים וְשִׁבְעָה מְנוּעוּלִים

הכל פתוח, הכל זורם, גילש בנינוחות
עד –
שהתפאורה נעלמת,
המציאות מתפוגגת
ונפגשים חזיתית – בקיר, בחומה.
תאונה,
מה קרה?

אשליה של פתיחות.
הכל נעול, חתום, אטום
נחנק.
תנו לי אור!
תנו לי לנשום!
הדבור נאטם
אצל מי המפתח?
הקול (והכל) נדם.

שְׁתִּיקָה שׁוֹתֶקֶת

עֲטוּפָה בְּשִׁתִּיקָה מְשִׁתֶּקֶת – כְּמוֹ בְּנִילוֹן נֶצְמָד,
סְגוּרָה בְּקִלְפָּה אֶלְמֶת – כֹּל רִגַע קִרְבָּה נִשְׁמָד.
כְּדִי לְשׁוֹד – מִתְחִילָה לֵהִיּוֹת דּוֹמָה,
כְּדִי לְהִגֵּן – הוֹפְכֶת אֶלִימָה.

חוֹתֶרֶת בְּאִמָּץ נֶאֱחָזֶת בְּמִלָּה
צָפָה עַל בְּלִימָה,
רֵעָבָה לְפָרוּרֵי מָגֵעַ
הַשׁוֹמְרִים עַל נַפְשֵׁי מְגוּיָעָה.

דְּבוּר אֶמְתִּי – כְּמוֹ נוֹה מְדַבֵּר,
מִחְזִיר לְשִׁפְיוֹת, מִחְזִיר לְעֶבֶר,
לְצַחֲזוֹק מְשִׁחָרֵר, לְעִמְקֵי שֵׁל רִגָּשׁ
שְׁרֵטוּט חֲנוּיָה, פְּגִישַׁת נִשְׁמָה.

הַמְדַבֵּר רִיק וּמִיבֹשׁ כֹּל לְחִלּוּחִית שֵׁל קִרְבָּה,
הַחֹלּוֹת נוֹדְדִים אֵין סְבוּי לְיִתְדֵי קְבוּעָה.
רוּחַ צוֹלְפֶת – שְׁלִיטָה יְחִידָה,
רוּחַ מְמַלְלָא – מְצַפָּה לִישׁוּעָה.

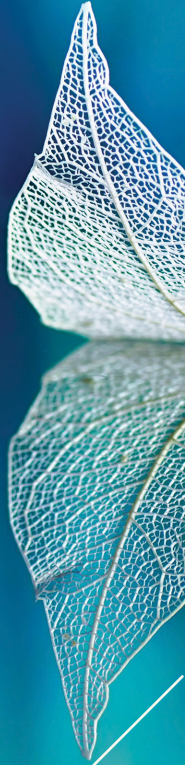
מִחֲפָשׁוֹת בְּאֵר חֲפוּרָה, עֲמָקָה, יוֹרְדֶת עַד תְּהוֹם,
מְקִיפָה אוֹתִי בְּחֵם
מְרוּנָה, מְרַגְיָעָה, מְכִילָה, מְפַכָּה,
מְלִים, מְלִים – אוֹתִי מְשִׁקָּה.

אָסוּר לִי לְאֶכְזָב
 כִּי גַם כָּכָה, כְּבָר אֶכְזָבְתִּי אֶת כְּלָם.
 מִשְׁהוּ קִיּוּמִי בִּי – לֹא הָיָה כְּמִצְפָּה
 אֶזְצַפִּיתִי אֶת עֲצָמֵי כְּמִעֲטָה.
 מִעֲטָה שֶׁל – "לֹא אָנִי"
 רַק שֶׁל – "מָה שְׁאַתֶּם רוֹצִים, אֶהְיֶה!"

"אָנִי" – צָרִיךְ לְהִתְחַבֵּא
 וְ"לֹא אָנִי" הוֹפֵךְ לְ–"פֶה".
 הוֹקוּס פּוֹקוּס מִיָּדִי,
 רְצוּי תְּמִידִי,
 יָפֶה יָפֶה!

"אָנִי" – עֲטוּף בְּמִעֲטָה שֶׁל עֲלֻטָה שְׁחֹרָה כְּבִדָּה,
 "לֹא אָנִי" – מוֹאֵר,
 מוֹפָז,
 קוֹרָו,
 מִשְׁתַּחֲוֶה וְקַד קִדָּה.

הַעֲבָדוֹת קִשָּׁה מְנַשֵּׂא
 הָאֲזִיקִים כְּבָר קִצָּת שְׁחוּקִים
 "לֹא אָנִי", עֵינָי יִגַּע, מְגִישׁ בְּקִשְׁת פְּטוּר עִם אֲשׁוּרִים.
 "דִּי!", שְׂרֵתִי כְּבָר מִסְפִּיק,
 שְׁחֹרְרִי אוֹתִי מִמְּלוּאִים.
 לְהוֹרִיד מְדִים, לְלִבֶּשׁ פִּיגְמָה
 לְהִתְחִיל,
 לְחַלּוֹם אֶת הַחַיִּים.

הָיָו לְכֵלֶם חֵלֹמוֹת לְגַבִּי
הָיִיתִי הַחֵלֶם שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְגַּשֵּׁם –
וְלִהְבֵּרִיא אֶת בָּלֹן,
לְהַחְזִיר אֶת הַכְּבוֹד הָאֲבוּד –
שֶׁהֵלֵךְ לְאֲבוּד כְּבָר מִזְמָן.

וּפְתָאוֹם – בְּנִגּוּד לְצַפְיֹת, לְתַחֲזִיזוֹת
בוֹעֵת הַסְּבוּן הַצְּבֻעוֹנִית, הַמְּדַהִימָה, הַיִּזְפֵּהפִּיָּה
הַתְּפוּגָה
וּבְמִקּוֹמָה נְבִיט זָרַע קָטָן וְעָלוּב,
זָרַע שֶׁל חֵלֶם, שֶׁבָּרַח מִן הַכְּלוּב.

הַתְּרַחֵב, הַתְּכַנְּס, וְצַלֵּל פְּנִימָה
כְּמַעַט נִרְקֵב, הַתְּפָרֵק לְגוֹרְמִיו
אֲבֵד אֶת עֲצָמוֹ, שֶׁכַּח זְהוּתוֹ
חִפֵּשׂ אֲדָמָה, חֲמָה מְזִינָה
– הָאֲחֻזוֹת –
אֲוִיר לְנִשְׁימָה.

כְּשֶׁחֵלֶם מִתְּפוּגָה – נִגְלִית מְצִיאֹוֹת.
כְּשֶׁמְצִיאֹוֹת מִתְּפוּגָגַת – מִתְּחִיל הַסִּיּוֹט.

צְלוּלָה, נְקִיָּה, שְׁקוּפָה
נִשְׁאָרֶת עֲמִידָה מוּל – שְׁגָעוֹן, צְעָקָה, בְּהֵלָה.
לֹא מִתְעַרְבֶּבֶת, נִבְדָּלֶת, נִפְרָדֶת, סוּפְגָת,
שׁוֹמֶרֶת עַל פְּאִסוֹן – מַלְכָּה.

אֵי שֵׁם בְּעֵמְקִים – נְתִינִים מִתְחִילִים לְמַרֵּד.
מְרַעְבִּים, מְבַהֲלִים, בּוֹדְדִים.
”הִבִּי לָנוּ לֶחֶם!”, ”הִבִּי לָנוּ פֶשֶׁר – קֶשֶׁר”,
צוֹעֲקִים הֵם בְּלִי לְרַעֵד.

מַלְכָּה נְדִיבָה מִתְעוֹרְרֶת מִתְנוּמָה,
אֲשֶׁלְיָתָהּ שׁוֹב בְּפֹצָה,
שְׁבָרִים דּוֹקְרִים מְסַבִּיב לְאֲדָרְתָּהּ הַקְרוּעָה.
דְּמָמָה שֶׁל חֲלוּם
וְהַמְלֶךְ – שׁוֹב עָרוֹם.

אֵי שֵׁם בְּעֵמְקִים – נִפְתָּחִים הַמְטֻבְּחִים,
נִשְׁלָפִים הַמִּתְבוֹנִים.
אִם אֵין לֶחֶם,
נִסְתַּפֵּק בְּעוֹגוֹת וּשְׁקָדִים.

מְכַרָּה שֶׁל מְרִירוֹת עִם תְּפוּקָה דֵּי גְבוּהָה,
שָׁקִים עַל שָׁקִים נְכָרִים כָּל יְמָה.
עוֹמֶדֶת בְּחִזֵּית סוּפְגָת כָּל מְהֻמָּה,
וְהַמֶּלֶךְ עִם תְּדִמִית מְלֻטָּשֶׁת עַד אֵימָה.

כָּלֵם מוֹחָאִים כְּפִים, מוֹדִים וּמְרִיעִים
וְאֵתָה יוֹשֵׁב מְרוֹמִים,
מְבִיִּים אֶת הַבְּדִיחָה כּוֹלֵל הַדְּרָגִים.

הַתְּפֹאֵרָה כְּבָר מְתְּפֹרְרֶת,
הַשּׁוֹחֲקִים גַּם עִיפִים,
הַמְּלֻכָּה שְׁחוּקָה, בּוֹכָה בְּמִסְתָּרִים,
וְהַמֶּלֶךְ הָעָרֹם שׁוֹכֵחַ תְּמִלִּים.

לא כל מה שרואים
אפשר לשנות
– אבל
אי אפשר לשנות את מה
שלא רואים.

”

מַבְט עוֹר

הוא רוֹאָה דְרָכֵי.
אָנִי שְׁקוּפָה.
אָנִי חָלָל.
אָנִי בָאֵב מְחַלָּל.

יוֹשֵׁב בּוֹהָה, מְתַעַלֵּם – לֹא רוֹאָה,
בְּפִשִׁי מְקַבְּצָת נִדְבַת מַבְטוֹ הַתּוֹעָה.
מִי־חִלַּת, נִבְסַפֶּת, מְחַפֶּשֶׁת, זְקוּקָה
”אֵין לוֹ כְּלוּם בְּעִבּוּרְךָ!”
תּוֹדְעָה מְבִלִּיחָה.

הִילָדָה הַטּוֹבָה מְשִׁתְּכַנְעֶת – בְּאִפֹּן מְחַלֵּט
הַגְּרוּעַ מִכָּל – קוֹרָה בְּתֵהֲלִיךְ בְּזָק,
”הָעוֹרֹן” – מְפָנֵם עֵמֶק וְחִזְק.
עוֹרֶת – חֲרָשֶׁת – אֱלֵמַת
הַכִּי פְּשׁוּט, הַכִּי חֵלֵק.

”הוא” שׁוֹכֵן בְּחוּכֵי – עֵמֶק, בְּסִיסֵי, יְסוּדֵי
בְּדַמָּה מְבַעֲיָתָה.
הַשְׁתַּבֵּן אַחַר כְּבוֹד – בְּנִפְשִׁי,
וּמַבְטוֹ הָעוֹר הַנוֹקֵב מִנְחָה אֶת דְרָכֵי

אָבֵא!
תִּרְאֶה לִי אוֹתִי!

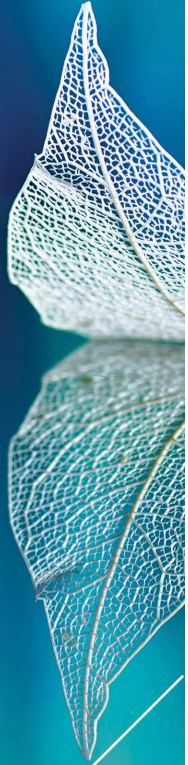
לראות את העֵרוֹן

המקומות האטומים, העֵרוֹרִים
המתעלמים, החרשים
בעל כרחי אותם רואה,
בערמה הפכו למטרה.

אני חיבת להתקיים דוקא מול עֵרוֹנָם
אני חיבת להסב את תשומת לבם
אני חיבת לצעק מול חרשותם
בלעדיהם – אני לא כאן.
אשליה!

שחזורים אין סופיים מבימים בשרשרת,
מנועה של התקנה הנואשת
אולי הפעם יהיה אחרת!?

אשליה!
תתפקחי!

ישׁוּב הָעֶזְרוֹן

מְגֵלָה –

בְּמָה מִפְתָּה וּמִתֵּק הוּא הָעֶזְרוֹן,
וּכְמָה גְדוּלִים וּרְחָבִים הַמְרַחֲבִים.
וּכְמָה מַחְכָּם הַסְּלִיל שְׁעוּטָף אוֹתָךְ כְּמוֹ גֶלֶם
נִכְלוּלִי, עֶרְמוּמִי, כְּמוֹ "יְדִיד מִשֶּׁבֶר הַיָּמִים".

וְאֵת כְּמוֹ מְבוֹרָה לְצִלִּיל חֲלִילוֹ,
הוֹלֶכֶת בְּדִיקְנוֹת צִיְתָנִית – וּמְתוֹנְפָצֶת לְרִסְיִסִים,
אֵךְ מִבֵּט אֶחָד אֲמִיץ וַיִּשִׁיר שֶׁל אֶמֶת,
מְקַלֵּף בְּאַחַת אֶת כָּל שִׁכְבוֹת הַשִּׁקְרִים
הַמְּשִׁתְּפִים.

וְאֵז – מִתְעוֹרְרִים לַחַיִּים,

וְאֵז – נוֹשְׁמִים,

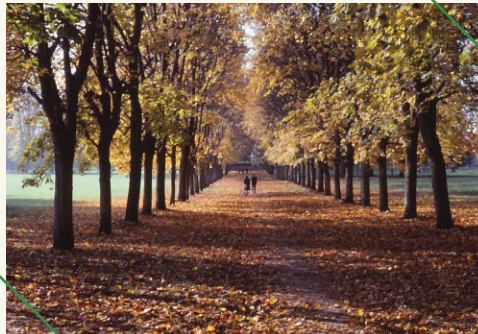
עַד כָּאן!

רְבוֹן הָעוֹלָמִים.

להתברבל היטב, הדוק בתוך הדגה
דוקא בלי שום תחושת מצוקה
ההבלעות מתקה,
מרגישה מוגנת, אהובה, צטופה,
עד ש... נחנקת בתוכה.

פינוקיו וג'פטו –
פנטזית ילדות קסומה,
איך אוביקט נלחם במציאות משכרת,
שולטת, דוקרת את נפשו מנצלת,
עד ש...
ניחוח דקיק של אמון וקבלה
יוצר, מטמורפוזה בנשמה,
ונולד לו סוביקט רגיט, מחשל.
את דרכו מפלס ילד העץ אל האב,
אל מבט רואה – מחיה – מאהב.

יְדִידוֹת עִם הַבְּדִידוֹת

הַבְּדִידוֹת שְׁלִי לֹא אוֹהֶבֶת לְהִשָּׂאֵר לְבַד,
מְחַזְרֶת אַחֲרַי בְּאִפְסוֹ עֵקֶבִי.
נִצְמָדֶת, נֶאֱחָזֶת, חוֹנֶקֶת, מְאֹהֶבֶת
אוֹרֶבֶת לְשַׁעַת בָּשָׂר – וּמְתִיַּצֶבֶת מִיָּד.

לוֹפֶתֶת אֶת לְבִי בְּחִבּוּק מְמַכֵּר,
מְסַנּוֹרֶת אֶת עֵינַי בְּמוֹפֵעַ מְשֻׁקֵּר
מְשֻׁמֵּעָה בְּאֶזְנֵי נְאוּם מְשֻׁחַד
”לֹא תִמְצָאֵי מִיִּשְׁהוּ טוֹב יוֹתֵר – חֲבַל לְהַפְרֹד.”

אֲנִי כֹל כֵּן מְמַשְׁמַעַת, צִיְתֻנִּית, נֶאֱמָנָה,
זוֹגִיּוֹת כֹּה עֲמָקָה לֹא קוֹטְעִים בְּשִׁנְיָה.
אֲנַחְנוּ כֹּל כֵּן מִיְדָדוֹת, מְכִירוֹת, מְסַתְּדָרוֹת
בְּדַרְךְ כָּלֵל הִיא גַם לֹא מְרַשָּׂה לִי לְהִיּוֹת.

אֶהְבֶּה אַחַת מְבִיִּשֶׁת מִמְתִּינָה לִי בַּפְּנֵה,
כִּי תִהְיֶה אַחַת עֲנֻקִית מְפְרִידָה בֵּינִי וּבֵינָה.
הַבְּחִירָה מִמֶּשׁ לֹא פְּשׁוּטָה –
לְמוֹת אוֹ לְחַיּוֹת,
זוֹ הַשְּׂאֵלָה.

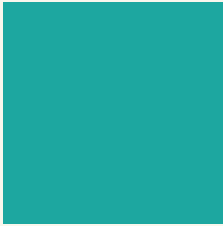
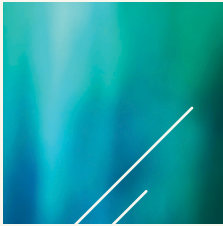
פשוט לפקח עינים למציאות המכרת
ולתעלף מעורוני.
להביט נבוחה על חיי – שלי
ולקבין סוף סוף את כתב החידה.

לקרא את התרגום בגוף הסרט,
לכאב את ההחמצה,
הנפש מבקשת נקמה-נחמה,
באבי הצירים אימים בוראים.

משהו חדש נולד.
נשימה חפשיה של חיים.

לְצֵלֶל בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת
לְתַחְתִּית בּוֹר הַנְּסִיּוֹן
לְהַחֲבֵט בְּדַפְנוֹת, בְּקֶרְטוּעֵי הָעוֹרֹן
שֶׁרַק הוּא, הָעוֹרֹן – מוֹלִיד
אֶת כּוֹיֵת הָאֲכֻזָּבָה,
צְרִיבַת הַחֲמָצָה.

עַד שְׂמִכָּה אַחַר מִכָּה
בְּחֶסֶד עֲלִיוֹן,
מְגִיעָה הַהֲכַנְעָה.

וְאֵת יוֹדְעַת –
שְׂאֵת זֹאת בְּדִיּוֹק
נִפְשָׁךְ בְּקֶשָׁה.

רְצוֹן מִתַּחַת לְרְצוֹן,
בְּעִמְקֵי בְּלִתֵי נִתְפָּסִים.
שֵׁם – בְּדַמְמַת מְנַצְחִים
נוֹצְרַת מִפָּה, נִקְבְּעִים יְעָדִים.
גְּלוֹי מָה בְּ אֵךְ מִת
רוֹצִים.

לֹא שְׂאֵסוֹר לְשִׁקֵּר,
אִי אִפְשָׁר לְשִׁקֵּר.

נִפְּשׁ צְלוּלָה, שְׁקוּפָה רְהוּטָה
יוצאת למסע.

פחד אימה, חשבת עלטה
בפנס של כורים
מנוטת דרכה,
אבודה, בודדה.

איך נתו לה כן – לילדה
ללכת לבדה!?

סוד כמוס-גנוז
לאנשי הדממה.
מגנט רב עצמה
מחבר ללבה.
מסמן לה באיתותים של כאב,
לא לסטות ממסלולה,
לחבר תודעה ליוצרה-תכליתה.

”אני רק בידך,”
צועקת ילדה,
”חלק ממך, חבוקה, אחוזה.”

אין עוד מלבדך!

בְּמָה חַיִּים צְרִיכִים לַחַיּוֹת,
עַד שְׁנוּלָדִים.
עוֹד שְׂכָבָה, עוֹד קְלוּף,
עַד שְׁמַתְבַּקֶּעַת הַקְּלִפָּה.

וְנוֹשְׁמִים נְשִׁימָה אַחַת אֲמַתִּית
בְּפֶעַם הָרֵאשׁוֹנָה
וּמְנִשְׁמָה לְנְשִׁימָה
אֶלֶף שָׁנִים עוֹבְרוֹת בִּיגִיעָה.

נְשִׁימָה חֲפְשִׁית מְשַׁעְבֹּד,
נְשִׁימָה מְחַבֶּרֶת לִיעוֹד,
לַחַיּוֹת בְּאֲמַת –
מִמָּשׁ לֹא פְּשוּט.

צְבָעוֹנִיּוֹת

הצְבָעִים מְשַׁבְּרִים אוֹתִי
לִמָּק אֵין סוֹפֵי שֶׁל חֲכָמָה וְתַעֲתוּעַ
מֵהֶם הִתְנַתְּקִיתִי, וְאֵלֵיהֶם חֲזַרְתִּי.
בָּאֵב יוֹקֵד – בְּצִיר מֵאֲרָגָן שֶׁל חַיִּי.

ס ל מ נ ד ד ר ה
כָּל מְוֹת מוֹסִיף לָהּ חַיּוֹת חֲדָשָׁה
קִלְפָה מִתְקַלְפֶּת
מְגֵלָה מֵהוֹת פְּנִימִית מִפְתִּיעָה
אָבָא – זֶה בּוֹאֵב לְהַבְרִיא!
זַעֲקָה מוֹלִידָה רְטִיָּה מְרַפָּאָה.

לֹא מוֹתֶרֶת עַל הַצְּבָעִים שְׁלִי
לֹא מוֹכְנָה לְהַשְׁאֵר בְּשַׁחַר-לֵבָן.
צוֹלֶלֶת לְעֵמֶק וּמְרַגֶּשֶׁה בְּדַפְּק
זֶה מִמָּשׁ לֹא רַק "אֲרֶךְ גֵּל".
כָּל צָבַע – אִישִׁיּוֹת מְבַחֶנֶת,
עִם תְּבוּנוֹת וְאִפִּי
רְצוֹנוֹת וְיָפִי.

נֶפֶשׁ תְּאוֹמָה,
אֶהְבֶּה חֲמִימָה,
עִמָּךְ הִבְנָה,
צָחֻק,
מִגָּע שֶׁל נִשְׁמָה.

הַתְּמַדְּגוֹת,
נִפְרָדוֹת,
הַבְּלָעוֹת
עֲצָמָאוֹת וְגַם תְּלוֹת,
דִּינְמִיקוֹת שֶׁל הַתְּחַבְּרוֹת.

הַרְצוֹנוֹת הַחֲזָקִים – חֲמֹר גָּלֶם לַפְּחָדִים,
מְאִימִים וּמְבַרִּיחִים.
דְּפוּס פְּנִימִי, נְעֻלָּם, קִדְמוֹנִי,
הַיּוֹצֵר תְּסֵרִיט, שֶׁלְרֹב הוּא נִגְדִי.

וְכֵן –
לְכוּדִים בְּמַעֲגָלִים אֲכָזְרִיִּים,
מִסְתוֹבְבִים בְּקְרוֹסְלָה שֶׁל יְחָסִים.
מִצִּיאוֹת חִיצוֹנִית רַק מְעוֹרְרֶת פְּצָעִים רְדוּמִים,
אוֹהֲבִים וְנוֹגְעִים,
פוֹצְעִים וְנִפְצָעִים.
”שׁוֹבְרִים אֶת הַכְּלִים וְלֹא מִשְׁחָקִים.”
בְּאֵב – מוֹלִיד חַיִּים חֲדָשִׁים,
דֶּרֶךְ תּוֹבְנָה – נִרְפְּאִים, מְחַלִּימִים,
הַקָּשֶׁר – רַחֵם הַחַיִּים.

חוטים פְּרוּמִים – מִתְחַבְּרִים, נִקְשָׁרִים,
לְבָבוֹת שְׁבוּרִים – נִצְמָדִים, מִתְאַחִים,
בְּאָבִים יִשְׁנִים – צָפִים וְנִרְפָּאִים.

שָׂדֶה מוֹקְשִׁים, מְרוֹץ מִכְשׁוֹלִים
הַדְּפוּסִים הַיִּשְׁנִים בְּזִקְיָפִים מִתְרִיעִים:
”סִכְנָה מִתְקַרְבֶּת! הַפְּעִילִי חֵיִשְׁנִים!”

מְרַחֵק הַגְּנָה – מִיַּד מִסְמָן,
קִרְבָּה נִכְסֶפֶת – נִבְלַמַת בְּזָמַן.
הַיִּחְסִים מְהַנְדָּסִים לְדָפוּס הַנוֹשָׁן,
וְכָל עוֹד הַדְּפוּס חֵי וּפּוֹעֵם – אֲנִי לֹא בָּאֵן.

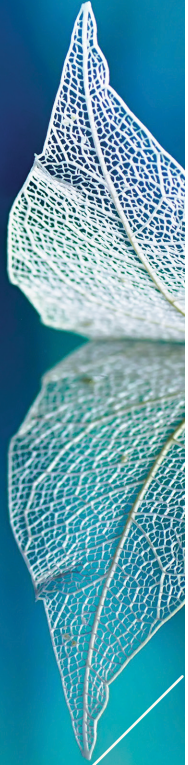
וְהִיא חִבְרָה יִקְרָה, אֶהוּבָה,
נִלְחַמַת בּוֹ – מִלְחַמַת חֶרֶמָה,
לֹא מוֹתֶרֶת, נְחוּשָׁה אֲמִיצָה,
”אֲנִי מְגִיעָה!” קוֹבַעַת עֲבָדָה.

עָנָג וְחֶרֶדָה מְעֻרְבָבִים, נִמְזָגִים.
מִשִּׁירָה אֵלָיו מִבֵּט –
הַדְּפוּס מִתְפּוֹרֵר, בְּלוּ סְדָקִים
וְצִדִּין –
טְלָפִיו בְּלִבִּי נְעוּצִים.

נגיעה מדויקת,
ומיתרים מתחילים לנגן.
ענו אבק מתאבך, מתרומם.
צחוק של חבור,
ספק מסתלק.
אני מתחילה לנשם.

המנגינה בלה שברירית,
ענוגה.
זקוקה לאולטרה הקשבה.
נאלמת בשניה,
מתחבאת בעלטה,
עד שאני שוב
אותה מזמינה.

ילדה עטופה בדממה
מחפשת תבת תהודה.

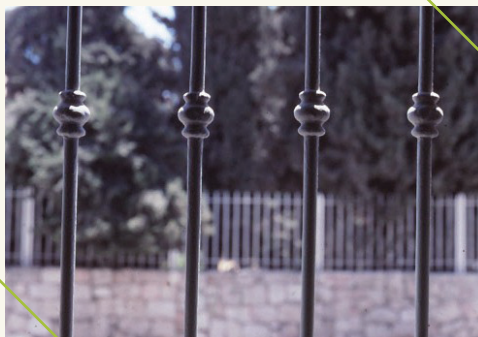
גְּבוּלוֹת

חוצבת, מפסלת גבולות פנימיים
אזורי ספר מתחמים
פרצות בגדר –
עוברות שפוצים.

אשר מפעם מאותת לי:
”את זה בדיוק! היינו צריכים”.

אני עם עצמי,
עצמי עם אני,
טועמים בזהירות
גבישים של זהות, נפרדות.

חברות של אמת
זרעת חמימות,
מפרה את הבדידות,
מבשילה עצמאות.

צָפָה בְּאִמְבֹּט שֶׁל אֲהָבָה,
עֲטוּפָה חֲבוּקָה בְּ"גִלְגֵּל הַצֵּלָה".
יְבֹשׁ מִדְּבָרֵי נִשְׁטָף – בְּחַיָּיָה,
חֲדָשָׁה, מִמְּכָרְתָּ, עֲשִׂיכָּה, מִמָּסָה.

רְחוּק, רְחוּק מִן הַמְּלִים
עֵמֶק, עֵמֶק מִכָּל הַנְּסוּחִים,
מַעְלָה מַעְלָה מִכָּל תּוֹבָנוֹת וְנִתּוּחִים,
נוֹגַעַת – בְּעֵצָם הַחַיִּים.

הוּא מְתֻק, הוּא חֵם,
אֲמָתִי, נוֹשֵׁם מְשׁוּבֵיעַ,
קִיּוּם אֲמָתִי.
מִשְׁהוּ בּוֹעֵט שָׁם,
אֲבָא אֶתָּה קַיָּים.

(ג' בְּאֵלוֹל)

אֵיפֹה אַתָּה?
הַזְמַן דּוֹחֵק, לּוֹחֵץ, מְלַחֵץ
קִבְּעֵנוּ לְהַפְגֵּשׁ,
מְגִיעָה וּמְחַפָּה.

יֹדַעַת הַכֹּל - מְבִינָה הַכֹּל - אוֹמֶרֶת הַכֹּל.

אָבֵל -
לֹא מְרַגֵּשָׁה.
אֵלְמוֹת שֶׁל תְּחוּשָׁה.
נִילוֹן נְצַמֵּד
עוֹטֵף חֲנִיָּה.

אֵז מָה?
מִמְשִׁיכָה בְּחֹשֶׁךְ לַחֲתוּר
לִיחַל לְמַגֵּעַ
לְבַקֵּשׁ חֲנִיָּה
לְנִשְׂם נְשִׁימָה
וְשׁוֹב -
לְהֶאֱטֵם בְּשִׁנְיָה.

(י' בְּאֵלוֹל)

זֶה כָּל כֶּךָ בְּרוּר
בִּידֵיעָה וְדָאִית וּמְחַלָּטָה שׁ -
אֲתָהּ כָּאן,
כָּל הַזְּמַן,
כָּאן.

וְכָל כֶּךָ מְסַתֵּר לְחִלוּטִין שׁ -
אֲתָהּ כָּאן,
כָּל הַזְּמַן,
מִמָּשׁ כָּאן.

אֵיזָה פֶּעַר עָצוּם בֵּין יְדֵיעָה לְתַחוּשָׁה
מְתִי תִסְדֵּק הַחוּמָה?

שְׂכַבְתָּ קָרַח נוֹרְאִית
חֲשָׂאִית וְעַרְמוּמִית,
מְקַרְרֶת אֲמוּנָה,
סוֹדֶקֶת זְרִימָה,
פּוֹצַעַת שְׂמֻחָה,
מִטְשֵׁטֶשֶׁת אֲהָבָה.

רוֹצָה אוֹתְךָ,
מִמָּשׁ בְּהוּיָה.

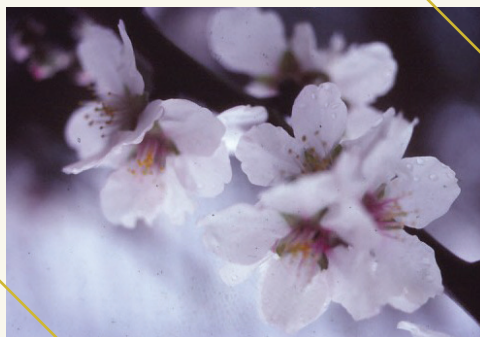
(י"ז בְּאֵלוּל)

הַפְתָּעָה מְסַחֲרֶרֶת,
הַדְּפִיקָה עַל הַדְּלֵת - הִיא מֵהֵצֵד הַהַפּוֹךְ,
"קוֹל דּוֹדֵי דוֹפֵק" -
הַדְּפִיקָה בְּתוֹכֵי פְּנִימָה - כָּל כֵּן סְמוּךְ.

אֵינְטִימִיּוּת מְבִיכָה עוֹתֶקֶת נְשִׁימָה,
עֲטוּפָה, חֲמִימָה,
אֵין מְקוֹם פְּנוּי.

תְּהוֹמוֹת וְחֻלְלִים מִתְמַלְאִים
נוֹכְחוֹת מְנַחֲמָה,
וְכָל הַפְּנִים גְּלוּי.

שְׂכָרוֹן חוֹשִׁים,
עָנְג עֲנוּגִים,
פְּסֻגַת הַמְּאֻזִּים.

(ראש השנה)

מתעוררת בדיקנות שוֹיִצְרִית
רגוש של פחד גולש ממני לבית
אבא, אמא ובן – נחפזים בשקט בחשך לדין,
זרם נשמות בלבן זורם לתפלת ותיקין.

מקום מסדר – סדור ממקם,
מתחילה לטיפס למעמקים,
נפתלת בתפלה – רבוז למלה – חבור לאדון מרומים
כלו המלים –

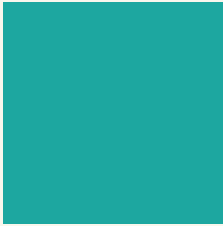
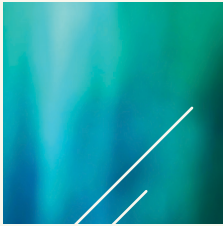
נפשי תקועה ומתריעה את הכאב,
את ההחמצה
את ה"שברים"
ואז – תרועת המלך!

עזה, צלולה, אדירה
אופפת את בלי בהפתעה.
חבור שמימי – לנפשי המתאנה.
לקול אלקי שמחבש פצעי, ממלא סדקי
מכפא לכל תחלואי.

תחושה מציאותית, עצמתית, מדיקת
"מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת...
על דודה",

המלך!

תְּשׁוּבָה מֵאֲהָבָה

עֲרַב יוֹם כַּפּוֹר תִּשְׁעִ"ז

אַחֲרֵי מִלְיוֹן קִילוֹמֶטְרִים
שֶׁל מַלִּים,
אַחֲרֵי טוֹנוֹת תְּפִקוּדִים
וּמֵאֲמָצִים,
אַחֲרֵי לִיטְרִים שֶׁל כְּאָבִים.
מְגִיעָה לַתַּחֲנָה הָאֲחֵרוֹנָה –
בְּגַעְגּוּעִים,
סֶךְ הַכֵּל סְפוּר שֶׁל אֲהָבָה.

יֵשׁ כָּאֵן מִיִּשְׁהוּ.
חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה מְצִיפָה
בְּחִיוֹךְ,
בְּשִׁתִּיקָה
אֵת רוֹאָה?

אֲנִי – נֶאֱלָמַת – נֶעֱלַמַת –
נִלְחַמַת,
בוֹעֶטַת – נִבְעֶטַת –
מִתְמוֹטְטַת,
מְרִימָה יָדִים לְשָׁמַיִם בְּכַנְיָעָה.
אֲמַת זוֹ אֲמַת – אֵין כָּאֵן
בְּחִירָה.

אָז...

בְּלִי סִפּוּר שֶׁל אֶהְבָּה.

וְדוּי וְעוֹד וְדוּי

י"ג מִדּוֹת

וְעוֹד "קֵל כְּחוּם וְחֲנוּן"

אֲנִי מְשֻׁרֵית

בְּאַמְבֵּט שֶׁל בְּפָרָה,

הוּא יִתְבָּרַךְ -

עוֹשֶׂה אֶת הָעֲבוּדָה.

הָאָרוֹן נִפְתָּח וּמְאִיר

אֶת נִפְשֵׁי הַיְגָעָה,

שֶׁמְתַקְלֶפֶת מְשֻׁכְבוֹת

שֶׁל פְּצוּל וְהִסְתָּרָה.

עֲצָמֵי אֲמַתִּי מִחֲגֵבֶשׁ וּמִתְהַדֵּק,

חַד, צְלוּל, שְׁקוּף, שׁוֹתֵק.

הַכֹּל בָּאֵן לְכַבּוֹדְךָ,

אִיו אֵף אֶחָד נִגְדָךְ,

הַיִּיתִי שֶׁם תְּמִיד לְיָדְךָ,

שִׁימֵי יְדֵי בְּתוֹךְ יָדְךָ -

סֵךְ הַכֹּל סִפּוּר שֶׁל אֶהְבָּה.

(סכות)

חללים מתמלאים,
בָּר אין הד בְּעַמְקִים.
נוכחות שְׁקֵטָה, חֲזָקָה, רוּאָה, וְנֵאִית
אֲנִי לא לְבַד?!

”מְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה
הַבִּיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו –
נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ.”

מַעִיר אוֹתִי,
מַלְבִּישׁ אוֹתִי,
מַכִּיֹן לִי קֶפֶה,
מְזַמֵּן אוֹתִי לַתְּפִלָּה
לְפָגִישָׁה מְרֻגְשֶׁת נְדִירָה.
יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן,
בְּלֶם מְנַעֲנָעִים בְּרֻגְשָׁה
אַרְבָּעָה מִיָּנִים מְדִיפִים רֵיחַ שֶׁל קִדְשָׁה יִרְקָה,
וְאֲנִי אֶת נַפְשִׁי בְּדַמְעָה מְגִישָׁה.

פְּגִישָׁה.

[חל המועד – סבות, תשע"ז]

חלו של מועד,
מועדו של חל.
מקהלה של הלל,
קפה בסכה –
דממת אין קול.

מקפת וחבוקה – דפנות, וילונות, קשוטים
שקט של בקר.
ארבעה מינים, כפות תמרים –
"החיים הטובים".

כאב נעקר, קשב נשפל.
לציוץ של צפור, לתדר של חג.
אוהבת, מאהבת – בקצב מגבר.

ילדים, נכדים, חתן וכלה,
ארוחת מלכים – כלם בסכה,
משפחה.

(סבות תשע"ד)

עמלנות מטורפת
דקה אחר דקה,
בשור בקר, תבשיט, סכך ועגבנייה.
שבורה משמחה,
תשושה מעשייה.

רק אני ואתה – "הביאני המלך חדריו
נגילה ונשמחה בך".

מערכת יחסים מרובת.
להיות אתך בקשר
זו השודות פשוטה,
אך אפשר גם אחרת.

יש "קומה בשכה" לקשר
הזמנה פרטית, אישית, מתקשרת
פגישת פסגה על הגשר
מבשלת, נבחרת, "מאשרת".

(ערב פסח תשע"ז)

תְּבַנְיֹת בִּיצִים, שְׁקָדִים וְאַגֻּזִים
שֶׁמֶן זַיִת, דָּגִים, בָּצָלִים,
תּוֹת שְׂדֵה, בְּנָנוֹת, תְּפוּזִים,
קֶמַח מִצָּה, קֶמַח תְּפוּחֵי אֲדָמָה וּמֵיץ עֲנָבִים.
"מִשְׁנַת יוֹסֵף" "שֶׁטְפֹנְשֵׁט", "מוֹעֲפָה" "לוֹי דָּגִים"
רֹאשׁ מִטְאָטָא, נִירוֹת לְבָנִים, חֵד פְּעָמִי וּמַגְבוּנִים,
כְּסוּי לְשֵׁיט, כְּסוּי לְבָרָדִים, כְּסוּי רֹאשׁ וְגַרְבִּיּוֹנִים
פֶּאָה, בָּגָד, תְּכָשִׁיט וְעִתּוֹנִים,
אַבָּא – אֵיזָה בְּרֹז שֶׁל שְׁפֵע,
פְּתַחַף בְּמָרוּמִים.

(ל"ג בעומר תשע"ד)

"יש מקום לאשה אחת",
פונה אלי נהג,
הזמנה אישית – מרבי שמעון נשלחת,
נפשי בלה פליאה וּחג.

האוטובוס טס על בנפי נשרים,
בלי נוטפת דמעות געגועים
"מקום", פסגת הכסופים, החלומות, הכאבים
דוקא במקום הכי צפוף בעולם – מתגשמים!?

הדחק, הרקודים והצפיפות
מקלפים את שכבת ה"בדידות",
משיפים, מלחימים, מנחמים, מטהרים
נפשי מגיחה מהמעמקים.
חשופה, יפיפיה, עצמית ונפרדת
רק עכשו – מסגלת להיות שיבת.

אוהבת אותם,
מתאהבת בכלם,
רסיסים חדים –
מתעגלים, מתאגדים
הלילה הזה – אתם כל כן יפים.

אֶת קָמָה בְּבִקְרָה,
וּמִשָּׁהוּ קוֹרָה,
עֲלִיזוֹת מִשָּׂנָה.
לִפְתַּע שָׂמָה לֵב,
הַמִּשְׁקֶלֶת מֵהֵלֶב נֶעֱלָמָה!
קְלִילוֹת זֹרְמֶת – מְצִיפָה.

גְּרִיטִיטְצִיָּה הַפּוֹכָה:
אֶת נִמְשֶׁכֶת לְמַעֲלָה.
לֹא יוֹדַעַת אֵיךְ,
עֲנִינִים מִסִּתְּדָרִים,
הַשְּׂבוּנוֹת נִפְתָּרִים,
נִפְשָׁךְ מִמָּשׁ בְּעֲנִינִים.

גְּלָדִים יְבֹשִׁים שֶׁל עֶצֶב מִתְקַלְפִים,
גוֹשֵׁי טִינָה נוֹשָׁנִים מִתְפּוֹרְרִים,
דְּבוּר אֲמָתִי בּוֹקֵעַ מִבְּפָנִים,
זוֹ מִשְׁמַעוֹתָה שֶׁל הָאָרֶת פָּנִים.

זריזות של השבמה,
התרגשות ממסה.
"של ראש" ו"של יד"
נקשרים ברגשה.

נפש גדלה לך מול העינים
תינוק הופך לעלם בדקתים.
נחשול של שמחה אופפת,
"קליק" של חבור לשרשרת.

אבא – הוא אליך קושר ונקשר,
קושר, מפתל, בודק מהדק.
בשיא הרצינות – מקום מדיק.
חיל ממשמע אליך חותר,
אבא – שמר עליו חי ובוער!

פְּרִדָּה

הוֹרִיקוּ בַּפְּעֻלָּה, גִּשְׁם שֶׁל בְּרָכָה,
קִנְיָה וְעוֹד קִנְיָה, תִּכְשִׁיט וּמְלִתְחָה.
נֶעַל וּשְׂמִיכָה, בְּרִית וְגַם פֶּאֶה
חֶסֶד שֶׁל הַדְּחָקָה – יִלְדְּתִי הוֹלָכֶת לְדֶרֶךְ בָּהּ.

לְפָרֵם אֶת הַחוּטִים
שְׂמֻחָבְרִים וּמְצַמִּידִים,
לֵב שֶׁל אִמָּא וּבֵת,
חַיִּים שְׂפוּעָמִים יַחְדָּו.

זֶה שְׂמֵחַ.
זֶה כּוֹאֵב.
זֶה בְּיַחַד.
זֶה לְבַד.

אָבָא – אִזְמָה הַפּוֹנָה?
בְּחִבּוּר וּבְקִרְיָעָה,
בְּחִיוֹן וּבְדַמְעָה,
בְּטִלְטוֹל הַנְּפֹשׁ מִמְּנוּחָתָהּ,
אוּלֵי –
הַכְּנָעָה?

(הַלְדַת נְבִדָה)

אורות וברקים, מָטָר שֶׁל רַחֲמִים
אֶת בְּחֹדֶר לְדָה מִקְפַּת מְכַשִּׁירִים.
הַבַּת שְׁלֶךְ עֲטוּפָה בְּצִירִים,
כְּלֵי הוֹפְכֵת הַנְּיָה שֶׁל תַּחֲנוּנִים.

מִיִּקְרוֹקוּסְמוֹס שֶׁל הַחַיִּים,
כָּאוּן הַקָּצֵב מִכְתָּב בְּצַעְדִים קִטְנִים,
תְּלוֹת מְחַלְטֵת בְּרִבּוֹן עוֹלָמִים.
הִיא מַחֲזִיקָה בִּי חֶזֶק – אֲנִי נִשְׁעֲנֵת עָלֶיךָ,
בְּרִפְיוֹן אֵיבָרִים.

אָבָא – אֶתָּה נִמְצָא כָּאוּן, נוֹכַח כָּל כָּךְ,
הַקִּיּוֹם שְׁלִי וְשִׁלָּה כְּבָר מְפָרֵד.
חֶבֶל הַטְּבוּר, לֹא מִזְמֵן גִּתְקוּ.
הִיא חִיָּה, הִיא נוֹשְׁמֵת,
אֲנִי כְּבָר לֹא לִבֵּד.

הַתְּרַגְּשׁוּת

הַתְּרַגְּשׁוּת בְּשִׁירִים,
דְּרִיכוֹת מְתָקָה,
אֲנֵרְגִיָּה מִיַּחַדָּת –
זְרִיזוֹת מְדַהֵמָה,
הַבַּיִת מְשַׁתֵּף אֶתִּי פְּעֵלָה.

מוֹפֵת שֶׁל סֵדֶר אֲרָגוֹן וְטִפּוּחַ,
אֲמָהוּת אוֹהֶבֶת מִתְבַּשְׁלֵת בְּסִירִים.
יִצְרֵתִיּוֹת שֶׁל יִרְקוֹת וְקִנּוּחַ,
צִפְיָה דוֹרְמֶת בֵּין הַחֲדָרִים.

הַדְּלֶקֶת גְּרוֹת בְּפֶלֶג מְנַחָה,
רִטֵּט שֶׁל תּוֹדָה עֲמָקָה.
יִפִּי בְּלִתִּי נִתְפָּס שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת
וְאֲנִי מוֹצֵאת אֶת עֲצָמֵי אוֹהֶבֶת.

נִעְצָרֶת וְשׁוֹב נִעְצָרֶת
הַשְּׁטוֹף נִבְלָם
מִי אֲנִי, אֵיפֶה כְּלָם?
הַשְּׁבֶת עוֹטֶפֶת – אֲנִי כָּאֵן.

חלומות משנים מצב צבירה,
מגז אורירי, היולי, תאורטי
למוצק, מציאותי, גשמי, אמת.

זה קורה באמת!?
כן, זה קורה.

תפלה רותחת מתאדה לשמים,
נעטפת ברצונו יתברך.
סופגת טפות טל תחיה,
ומתגשמת בעולמנו – בלבוש בשר ודם.

ממש "מחזור המים בטבע"
בצרוף כח הבחירה הצרוף
שהופך:

ברזל לזהב,
קול לישועה,
שועה לשמחה,
חסר לקרבה.

רק א ת ה!

אֲשֶׁר

בְּמָה סוֹדוֹת הוּא מְסַפֵּר לִי,
נִשְׁמָתִי נִצְתָקֶת,
וְדַאוֹת בְּרוּךְהָ שֶׁל הוֹיָה מְפֹלְאָה.

יְפִי בְּלִי סוּף,
שְׁקֵט בְּלִי גְבוּל,
שְׁפַע בְּלִי פֶחַד,
חֲכָמָה בְּלִי רֵעַ.

טְפוֹת שֶׁל גֶּשֶׁם עַל עֵלָה,
בְּחַל קְטִיפָתִי שֶׁל מְרוֹה.
עֲדִינּוֹת שֶׁל כִּקְפָת,
יֶרֶק מְשֻׁבֵּר שֶׁל עֵלְוָה,
רֶךְ אֵינְסוֹפִי שֶׁל וְרֵד.
הַתְּחַבּוּבוֹת אֲמַתִּית שֶׁל אֲשֶׁר צְרוּף,
תְּחוּשָׁה שֶׁל חֲבוּר.
בְּךָ,
בְּךָ בְּדִיוּק
הוּא יִתְבָּרַךְ מְדַבֵּר אִתִּי.

חֶלֶקֶת אֱלֵקִים קִטְנָה,
שְׂנוֹשָׂאֵת בְּעִבּוּרֵי בְּשׂוֹרָה,
מָסַר שֶׁל שְׁקֵט וְשְׁלוֹה,
נְגִיעָה אֲמִתִּית בְּנִשְׁמָה.

הַחֶצֶר שְׁלִי קוֹרֵאת לִי – בּוֹאִי!
שְׁבִי, נִשְׁמִי, הַקְּשִׁיבִי אֵלַי,
הַבֵּל בָּאֵן מוֹגֵן, מְשַׁגַּח (בְּלַעֲדִי!)
שְׁבִי, חַיִּי, שְׁמַעִי נְגוּנִי.

לְזַרְיָמָה מְפֹלָאָה שֶׁל אֹר וְזָמַן
לְחִבּוּר תְּמִידֵי שֶׁל אֲדָמָה וְשֶׁל מְגָע
לִיגִיעָה אִין סוֹפִית הַדּוֹלְגָת בְּדַמְעָה,
לְחִבּוּק אֱלֵקֵי הָעוֹטֵף בְּדַמְמָה.

אָנִי בָּאוּ,
הַתְּפִלִּי.

